

Luister naar mij

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314333

NUR 332

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Overamstel Uitgevers bv

© 2022 Tess Gerritsen

© Vertaling uit het Engels: Els Franci-Ekeler, 2022

Oorspronkelijke titel: *Listen To Me*

Oorspronkelijk uitgegeven door:

Ballantine Books, een imprint van Random House,
een divisie van Penguin Random House LLC, New York

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Voor Josh en Laura

1

Amy

Ik had toch mijn laarzen aan moeten trekken, dacht ze toen ze uit de Snell Library kwam en zag dat de campus bedekt was met een nieuwe laag al modderig geworden sneeuw. Toen ze vanochtend de deur uit was gegaan, was het negen graden geweest, een lenteachtige temperatuur waardoor ze het idee had gehad dat de winter eindelijk voorbij was. Ze was naar de universiteit gegaan in een spijkerbroek, hoody en gloednieuwe roze flatjes van boterzacht leer, maar terwijl zij de hele dag binnen op haar laptop aan het werk was geweest, was buiten de winter teruggekeerd. Nu was het donker en de ijzige wind zou het pad binnen de kortste keren in een ijsbaan veranderen.

Met een zucht trok ze de rits van haar hoody omhoog en hees haar zware rugtas met haar boeken en laptop op haar schouders. Niets aan te doen, ze moest erdoorheen. Voorzichtig liep ze de trap van het gebouw af. De laag papperige sneeuw reikte tot haar enkels. Met natte, ijskoude voeten liep ze over het pad tussen Haydn Hall en Blackman Auditorium. Haar nieuwe schoenen kon ze straks wel weggooi-

en. Doodzonde. Waarom had ze vanochtend dan ook niet naar het weerbericht geluisterd? Waarom was ze vergeten dat maart je in Boston zo'n loer kon draaien?

Bij Eli Hall stopte ze abrupt. Ze keek om. Had ze achter zich voetstappen gehoord? Ze tuurde het pad af dat tussen de twee gebouwen liep, maar het lag er volkomen verlaten bij, glinsterend onder het licht van de straatlantaarns. De vroeg invallende duisternis en het winterse weer hadden iedereen naar huis gejaagd. Ze hoorde geen voetstappen, alleen het tikken van de natte sneeuw op haar rugtas en het blubberig suizende geluid van de auto's op Huntington Avenue.

Ze knoopte de koordjes van haar capuchon vast en liep door.

Het centrale plein van de campus was spekglad. Haar hopeloos ongeschikte schoenen braken bij elke stap het dunne ijslaagje en zonken weg in de smurrie. Ijskoud water drong in de pijpen van haar spijkerbroek. Haar tenen waren al helemaal verdoofd.

Het was allemaal de schuld van professor Harthoorn. Hij was de reden waarom ze de hele dag in de bibliotheek had gezeten, waarom ze nog hier was, in plaats van thuis samen met haar ouders aan tafel te zitten. Ze liep met half bevroren tenen door deze blubber omdat hij vond dat haar eindscriptie,

een verhandeling van tweeëndertig pagina's waar ze maanden aan had gewerkt, niet volledig was. Onaf, had hij gezegd, omdat ze had verzuimd dieper in te gaan op het keerpunt in Artemisia Gentileschi's leven, het trauma dat haar hele wereld op zijn kop had gezet en haar schilderijen zo'n diepgewortelde intensiteit en uitstraling had gegeven: de verkrachting die ze had ondergaan.

Alsof vrouwen willoze hompen klei waren, die met vuisten bewerkt moesten worden om vorm te krijgen. Alsof Artemisia, om zich als kunstenares te kunnen ontplooien, eerst het slachtoffer had moeten worden van een verkrachting.

Ze sjouwde door de blubber en begon zich steeds meer op te winden om Harthoorns opmerkingen. Wat wist een oude zuurpruim als hij eigenlijk over vrouwen? Wat wist hij over alle onuitstaanbare, zenuwtergende dingen die vrouwen zich moesten laten welgevalen? Over de zogenaamd hulpvaardige adviezen die hun werden opgedrongen door mannen die dachten dat ze de wijsheid in pacht hadden? Ze was bijna bij het kruispunt toen het voetgangerslicht op rood sprong. Welja, dat kon er ook nog wel bij. Vandaag zat alles tegen. De auto's sproeiden ijswater over de stoep. De natte sneeuw tikte op haar rugtas. Als haar laptop nu maar niet nat werd. Het ontbrak er nog maar aan dat al het werk dat ze van-

daag had verricht verloren zou gaan. Stom van haar dat ze niet naar de weersvoorspelling had gekeken. Dat ze geen paraplu had meegenomen. Dat ze deze schoenen had aangetrokken.

Het voetgangerslicht stond nog steeds op rood. Het zou toch niet stuk zijn? Kon ze het wagen snel over te steken?

Ze keek zo ingespannen naar het verkeerslicht dat ze eerst niet merkte dat er een man achter haar was komen staan, maar nu werd ze zich van hem bewust. Misschien kwam het door het ruisende geluid van zijn nylon jack, of door de geur van alcohol die hij uitademde. Ze keek om.

Hij was zo dik ingepakt tegen de kou, met een sjaal rond zijn kin en een wollen muts tot op zijn wenkbrauwen, dat ze van zijn gezicht weinig meer kon zien dan zijn ogen. Hij meed haar blik niet, maar keek zo fel terug dat ze zich bijna betast voelde, alsof die blik haar diepste geheimen uit haar wezen zoog. Hij stond volkomen stil, maar zijn blik maakte haar erg nerveus.

Ze keek naar de overkant van Huntington Avenue, waar winkels waren. De tacoshop was open. Er brandde licht en ze zag binnen een stuk of zes klanten. Een veilige plek, waar mensen waren die haar in geval van nood konden helpen. Ze kon daar even gaan zitten om warm te worden en eventueel een Uber regelen.

Eindelijk sprong het licht op groen.

Ze stapte te haastig van de stoep. De leren zool van haar flatje gleed weg op de spekgladde stoeprand. Met molenwiekende armen probeerde ze overeind te blijven, maar vanwege de zware rugtas kon ze haar evenwicht niet bewaren. Ze viel languit neer. Drijfnat en ijskoud probeerde ze overeind te krabbelen.

Ze had geen erg in de koplampen die in volle vaart op haar af kwamen.

2

Angela

Twee maanden later

Zie je iets, zeg dan iets. We horen die slogan zo vaak dat we automatisch reageren als we een verdacht pakje zien of als een onbekende figuur zich ergens op verdachte wijze ophoudt. Ik in elk geval wel, vooral omdat mijn dochter Jane rechercheur is, en mijn partner Vince een gepensioneerde politieman. Ik hoor van hen zoveel griezelverhalen dat je er donder op kunt zeggen dat ik meteen aan de bel trek als ik iets vreemds zie. Het is voor mij een tweede natuur geworden om in onze buurt een oogje in het zeil te houden.

Ik woon in Revere, dat dicht bij Boston is, maar er strikt genomen geen deel van uitmaakt. Je kunt het beschouwen als de minder welgestelde neef van de familie. Mijn straat heeft bescheiden gezinswoningen, die indertijd zijn gebouwd voor pasgetrouwde stellen die hoopten zich later iets groters te kunnen veroorloven. Zo was het toen Frank en ik hier veertig jaar geleden kwamen wonen, alleen konden wij ons uiteindelijk nooit iets groters veroorloven. Net

zomin als Agnes Kaminsky, die nog steeds naast me woont, en Glen Druckmeyer aan de overkant, die zich niet alleen nooit iets groters kon veroorloven, maar zelfs is gestorven in het eerste en enige huis dat hij ooit heeft kunnen kopen. Door de jaren heen heb ik gezinnen zien komen en gaan. Het huis rechts van mij staat momenteel weer te koop, en ik ben benieuwd wie er zal komen wonen. Links van me woont Agnes, die mijn beste vriendin was tot ik verkering kreeg met Vince Korsak. Agnes vond dat een schandaal omdat Frank en ik nog niet officieel gescheiden waren. Wat haar betreft ben ik nu een gevallen vrouw, alhoewel het Frank was die vreemdging. Met een blondine. De ware reden waarom Agnes me nu niet kan uitstaan, is dat ik zo'n schik in het leven heb sinds Frank weg is. Ik ben blij met de nieuwe man in mijn leven en vind dat ik hem in mijn eigen achtertuin best mag zoenen. Wat had ik volgens Agnes moeten doen toen mijn echtgenoot me had verlaten? Me zedig in het zwart hullen en mijn benen over elkaar slaan tot alles daar beneden opdroogt? Zij en ik spreken elkaar bijna nooit meer, maar dat is ook niet nodig. Ik weet precies wat ze doet. Wat ze al jaren doet: haar Virginia Slims roken, televisiekijken en haar groenten te gaar koken. Niet dat het aan mij is daarover een oordeel te geven.